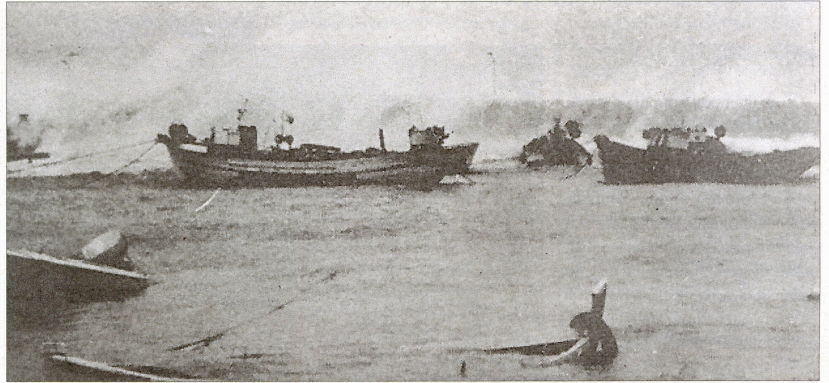
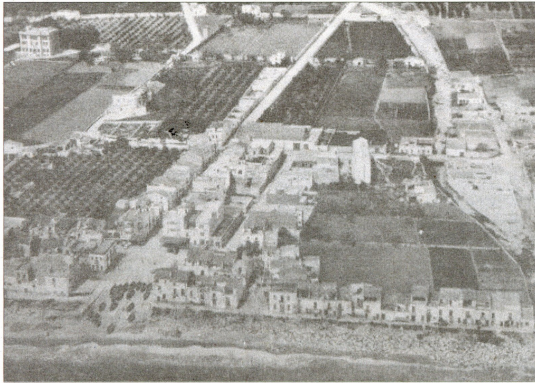

PORTS

El port de les Cases d'Alcanar: un espai vulnerable i únic a tota Catalunya

El moll casenc és l'únic que té la bocana orientada cap al nord-est, així com tampoc n'hi ha cap altre impulsat i pagat pel veïnat

A l'esquerra, imatge de les Cases sense port als anys 60. A la dreta, imatge d'un temporal al port casenc, a finals dels 70. / XARXES SOCIALS

Alcanar Roser Regolf

A les Cases d'Alcanar, una renglera de façanes blanques miren directament al moll, atorgant-li la fisonomia d'un autèntic poble mariner que conserva encara les antigues cases dels pescadors. El port, ara esportiu i pesquer, no fa ni quaranta anys que acull les barques dels pescadors. Va ser el veïnat del municipi qui, l'any 1972, va encapçalat la iniciativa perquè les Cases poguessin disposar d'aquell espai tan necessari per als que es dedicaven a la mar. La proximitat de ports importants com el de la Ràpita o el de Vinaròs

causava, any rere any, la negativa dels governs de l'època, causant que molts mariners de les Cases haguessin d'ancorar les seues naus als ports veïns, el que causava, alguns cops, que s'acabessin quedant a viure-hi per més comoditat.

Cada hivern el municipi canareu tenia menys pescadors i, pel mateix efecte, menys veïns, fet pel qual els membres de la Confraria de Pescadors van decidir posar fil a l'agulla per buscar una solució: serien els mateixos mariners que invertirien a construir un port. Cap a finals de 1972, el llavors patró major Marcel·lí Marcos Matamoros, el secretari de

la Confraria Jordi Sancho i l'alcalde del municipi, Juan Adrés Boria, va reunir els canareus i canareves a la pista de ball per a trobar voluntaris per a finançar l'obra. La voluntat era que es constituïen en préstecs personals i la Confraria es faria càrrec dels interessos i les amortitzacions.

Gent de la mar, el veïnat de les Cases, d'Alcanar i fins i tot alguns veïns que només passaven al poble els estius, van signar com a avaladors per a poder tirar endavant un projecte que, a més de ser el primer a ser impulsat per la població, també ho seria per ser l'únic de Catalunya amb la bocana orientada cap

al nord-est.

Les obres van començar el mateix any 1972 i van concloure l'any 1987. Durant tots aquells anys, es pagaven mil pessetes al mes per sufragar les despeses de la dàrsena, fins a un total de 27.268.913 pessetes i, quan arribava el bon temps, els mariners sortien a pescar llagostí per a seguir finançant l'obra. Tot plegat per aconseguir que els pescadors seguissin vivint a les Cases i, de retruc, aconseguir també més turisme.

LA BOCANA ORIENTADA AL NORD-EST El port de les Cases d'Al-

canar té, a més, una altra peculiaritat rellevant: és l'únic del país que té la bocana orientada al nord-est. Una causa que el fa únic, alhora que més vulnerable als temporals i amb problemes d'agitació interior; fets que es van posar encara més en evidència després dels efectes del temporal Glòria. Amb tot, Ports de la Generalitat va estudiar la forma de millorar la funcionalitat del port de les Cases d'Alcanar per a evitar els problemes quan hi ha temporals de llevant. D'esta manera, cal modificar el dic de recer, perllongant-lo, amb inversió prevista de 3 milions d'euros. ■